

ΛΙΓΑ ΛΟΓΙΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΑΜΠΡΑΚΗΔΕΣ

Γιατί αποφάσισα να μιλήσω για τους Λαμπράκηδες; Σίγουρα, δε φιλοδοξώ να επιτελέσω χρέη ιστορικού.

Όμως, τα χρόνια που διανύουμε είναι σκοτεινά, παρά την ψευδαίσθηση ότι όλα βγαίνουν στο φως, ότι τα σύγχρονα μέσα δεν αφήνουν τίποτα κρυφό. Αντίθετα, πιστεύω, σήμερα έχουμε περισσότερες παρά ποτέ δυνατότητες να αποκρύψουμε, και κυρίως να παραποιήσουμε, την αλήθεια.

Είχα ήδη εκπαιδευτεί στη σχολή, στην Ιταλία, να συγκεντρώνω και να μελετώ υλικό. Από την άλλη, οι θέσεις από τις οποίες υπηρέτησα - είτε στο στρατό είτε στο Κόμμα και στους Λαμπράκηδες είτε στην επαγγελματική μου δραστηριότητα - ήταν λίγο-πολύ επιτελικές. Πληροφορίες και δεδομένα περνούσαν από τα χέρια μου, άλλα λιγότερο και άλλα περισσότερο σημαντικά. Κρατούσα αντίγραφα και πρωτότυπα για κάθε ενδεχόμενο. Είχα αναπτύξει και έναν χαρακτήρα καχύποπτο, που δεν πίστευε ό,τι παρουσιαζόταν ως αληθινό και πραγματικότητα. Πάντα έκανα την προσωπική μου έρευνα για τη διασταύρωση των πληροφοριών. Αυτή η στάση ζωής οδήγησε στη διάσωση όλου αυτού του υλικού, αν και για πολλούς ανθρώπους - του κοντινού μου περιβάλλοντος - αυτή η συμπεριφορά ήταν ανεξήγητη και συχνά κουραστική και ανυπόφορη...

Αυτό όλο το υλικό το έφερα σιγά-σιγά στο φως, τώρα που έχω αποσυρθεί στη σύνταξη και στην ηρεμία και την απραξία της επαρχίας, μακριά από τις εντάσεις της πρωτεύουσας και των κομματικών, πολιτικών και επαγγελματικών υποχρεώσεων.

Ταξινομώντας και ξαναβρίσκοντας όλο το υλικό, που επί χρόνια διατηρούσα ως κόρη οφθαλμού, και έχοντας το χρόνο και την ευκαιρία να κάνω μια αποτίμηση της ζωής και της δράσης μας, σκέφτηκα και έχω πλέον πεισθεί ότι η εποχή της νιότης μας, η γενιά των Λαμπράκηδων, ήταν δεκαετία πολύ σημαντική για τις πολιτικές και κοινωνικές εξελίξεις στον τόπο μας, αλλά και στον κόσμο ολόκληρο. Γράψαμε ένα μικρό αλλά σημαντικό κομμάτι της ιστορίας, διαμορφώσαμε συνειδήσεις - τις δικές μας και των άλλων.

Κρίνω, λοιπόν, ότι το υλικό αυτό δεν πρέπει να μείνει στην αφάνεια. Μπορεί εγώ να μην είμαι σε θέση να εκφράσω και να αποτιμήσω την αξία όλων αυτών των στοιχείων. Μπορεί εγώ να πελαγοδρομώ σε συναισθηματισμούς λόγω της εμπλοκής μου με το Κίνημα. Νιώθω βαθιά μέσα μου, όμως, ότι μπορούν να αποτελέσουν οδηγό για όποιον θελήσει να μελετήσει την εποχή και τον τόπο με βάση τεκμήρια και πληροφορίες που περιέχονται στο αρχείο μου. Εξάλλου, ειδικά για την περιοχή της Λαμίας, δεν ξέρω αν υπάρχει άλλος που με τέτοια επιμέλεια να έχει φυλάξει υλικό από εκείνη την περίοδο. Ακολούθησαν γεγονότα καταιγιστικά, που οδήγησαν, συχνά, σε δεύτερη μοίρα τους αγώνες και τη δράση μας. Για κάποιους έμπαινε

θέμα επιβίωσης, λόγω της δικτατορίας που ακολούθησε. Άλλοι μπλέχτηκαν στα γρανάζια της επαγγελματικής αποκατάστασης και σταδιοδρομίας. Όλοι μεγαλώσαμε και ξεχνάμε, είτε λόγω ηλικίας είτε γιατί πονούν οι αναμνήσεις.

Πολλοί, ίσως, θεωρήσουν υπερβολική την ευαισθησία μου για τη σημασία του υλικού που είχα περισώσει. Θα διαφωνήσω μαζί τους και θα αναλάβω το χρέος να το εκδώσω. Πιστεύω ότι θα αποτελέσει χρήσιμο εργαλείο για τον ιστορικό του μέλλοντος...

Πρόσωπα και γεγονότα, αντιλήψεις και συμπεριφορές μπορούν να ακτινογραφηθούν και να διαγνωσθούν, αν μελετηθεί μέρος του υλικού που δημοσιεύεται. Ειδικά για την τοπική ιστορία, μπορούν να φανούν χρήσιμες οι πληροφορίες που έχω συγκεντρώσει και είχα διαφυλάξει όλα αυτά τα χρόνια.

Η κίνησή μου αυτή μπορεί, εξάλλου, να παρακινήσει και άλλους να προχωρήσουν σε παρόμοιες ενέργειες. Ίσως κάποιοι θελήσουν να μιλήσουν για να μας δια φωτίσουν, με τις γνώσεις και τις εμπειρίες τους, με τις διαφωνίες και τις ενστάσεις τους. Όποια κι αν είναι η αντίδραση σε τέτοιου είδους πρωτοβουλίες είναι καλοδεχούμενη, εφόσον ανοίγει δρόμο στην ιστορία και την αναζήτηση της αλήθειας.

Έχουμε χρέος απέναντι στις νεότερες γενιές να φωτίζουμε το παρελθόν, να αναδεικνύουμε τις αλήθειες, τα λάθη και τις παραλείψεις, ώστε να διδασκόμαστε από αυτά και να μην τα επαναλαμβάνουμε. Όσο κι αν η μνήμη πονάει, είναι πολύτιμος οδηγός για την ατομική και τη συλλογική πορεία. Λαός χωρίς μνήμη, χωρίς ιστορία, είναι λαός χωρίς μέλλον. Κατά τον ίδιο τρόπο, και άνθρωπος χωρίς μνήμη, άνθρωπος που διαγράφει το παρελθόν του ή που δε θέλει να το θυμάται είναι άνθρωπος νεκρός.

Η εποχή μας ευνοεί την αντίληψη του να ζούμε το σήμερα, γιατί δεν ξέρουμε τι μας ξημερώνει το αύριο. Καλή και σωτήρια αντίληψη, ειδικά αν επιδιώκεις μόνο την επιβίωση. Αν, όμως, στόχος σου είναι η ζωή η αξία να την κουβαλάς στις πλάτες σου, τότε πρέπει να μάθεις να βουτάς στο ατομικό και συλλογικό παρελθόν, για να χαράσσεις ένα μέλλον πιο στέρεο, πιο ελπιδοφόρο, άξιο να το κληροδοτήσεις στις επόμενες γενιές.